

Иван Вазов

В Ватикан
(по Кардучи)

Когато Галилей, тоз ум високи,
каза: земята се върти,
из глухи положо дълбоки
на мрак и тъмноти
разчу се клетва непозната:
„Смърт, смърт на сатаната!“

Когато Хус със реч гореща, нова,
огря дълбоката тъма
и на лъжата в самата основа
заби топора на ума,
разчу се вик из тъмнината:
„Смърт, смърт на сатаната!“

Когато Гутенберг – Колумб случаен –
сложи най-първите слова
и светлостта из затвора си таен
кат птичка с шум се изтърва,
пак чу се вик из таз палата:
„Смърт, смърт на сатаната!“

Когато по-подир Волтер – пророкът
с цял рой борци гръмна
догматът, трона, расото, порокът
и рече: „Дайте светлина!“
Друг глас ечна из тъмнината:
„Смърт, смърт на сатаната!“

Летяха векове. Борците смело
вървяха, мряха в бой велик,
при всяка нова стъпка, мисъл, дело –
все тоя див подземен вик.
О, Ватикан, виж грее светлината!
Поклон на **сатаната**.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4690>]